

Indiában muszlimok és hinduk is társultak a Bárkához. Itt is megtalálták annak az útjait, hogy közösen imádkozzanak, és közösen ünnepelejk meg minden vallás ünnepeit.

A Troslyban működő Bárka és a világszerte létező, növekvő Bárka-közösségek vezetése mellett Vanier sok országban tartott előadásokat a Bárkáról és annak lelkiségéről, egyházi vezetőkkel és támogatókkal találkozott, börtönben ülő embereket keresett föl, könyveket írt. Nyughatatlan élete 1976-ban megbosszulta magát: Vanier súlyosan megbetegedett, és két hónapig kórházban kellett maradnia. Abbéli igényében, hogy „mindig rendelkezésükre álljon másoknak, és hogy a szegények üzenetét elvigye a csak vonakodva nyitni akaró gazdagokhoz” (ahogy *Kathrin Spink* írja Vanier-életrajzában), teljesen túlterhelte magát. Lejebb kellett adnia teljesítményét, és meg kellett tanulnia, hogy jobban figyeljen a testére. Talán csak most értette meg, hogy az a gyöngesség, amelyet a sérült emberek életében megtanult becsülni, minden ember számára fontos része az életnek. Három évvel ezelőtt Vanier egy

interjúban kijelentette: „Megpróbáljuk olyan emberek világát megteremteni, akik sikeresek, és nem szorulnak rá senkire, amíg gyengék nem lesznek. De az hoz minket össze, ami gyengévé tesz minket. Úgy gondolom, Jézus egész víziójában arról van szó, hogy összehozza az embereket.”

Vanier egymás után vált meg hivatalaitól. Amikor az ezredforduló után végül minden testületből kiszállt, amelybe tanácsadóként még beletartozott, a nemzetközi Bárka vezetése belső tisztázási folyamatot kezdeményezett ezzel a mottóval: „Identitás és megbízás”. A Bárka immár saját lábán áll, és állni fog alapítója nélkül is, aki 2018. szeptember 10-én kilencven éves lett.

Az sem kérdőjelezte meg a Bárkát, amikor 2014-ben föltárták, hogy Jean Vanier mentora és a Bárka első lelki kísérője, Thomas atya éveken át bűnössé vált abban, hogy a lelki tanácsadás kapcsán szexuális visszaéléseket követett el felnőtt, nem sérült nők ellen. Mindazonáltal ez sokkolta, és először csaknem elnémította Jean Vanier-t, aki mindig kitartott Thomas atya mellett. Időre volt szüksége, amíg világosan

el tudott határolódni mentorától: „Ismétlődő és elvetendő cselekedeteivel Thomas atya lerombolta azt a bizalmat, amelyet beléje vettem”, mondta 2016-ban.

Ez nem csökkentette azt az érdemét, hogy életre hívta a Bárka lelki közösségét, és már több mint ötven évvel ezelőtt megvalósította az „összekapcsolás” eszméjét. Az a mód, ahogyan a szellemileg sérült emberek szóhoz jutnak a Bárka közösségeiben, és ahogyan meghallgatják őket, példakép lehet más hasonló intézmények számára is. Az Egyház is levonhatja ebből olyan következtetéseket, amilyen a Laikusok Pápai Tanácsának korábbi elnöke, *Stanislaw Rylko* írt le: „A Bárka kopernikuszi forradalmat hajtott végre. Eddig arról beszéltünk, hogy tegyük jót a szegényekkel. De ti a Bárkában azt mondtátok, hogy a szegények azok, akik jót tesznek velünk. Hosszú időre lesz szükség, amíg ez az eszme behatol az Egyházba.”

Thomas Bastar

Forrás: Publik-Forum, 2018/19

Probo Vaccarini, a százéves olasz pap

Probo Vaccarini 1919-ben született Olaszországban. Gyóntatója Pio atya volt, aki egy alkalommal azt tanácsolta neki: „Nősülj meg, és legyen nagy és szent családod.” Így is történt! Felesége hét gyermeknek

adott életet, de 18 év házasság után sajnos elhunyt. Ő továbbra is igyekezett Isten szeretetében nevelni gyermekeit, mind a négy fiúk pap lett, egyik lányuk apáca. Ő maga diakónusként szolgált, s egy napon

azt hallotta szívében, hogy Pio atya szólítja: „Pap leszel!” 1988-ban, 69 éves korában szentelték pappá. Így aztán különös kapcsolatok jöttek létre a családban. Egyik fia ezt így jellemezte: „Ő a biológiai apám, lelki gyermekem [ő gyóntatta apját] és paptestvérem egyben. A hitben nincsenek lehetetlenek.”

Élete folyamán Vaccarini atya 15 könyvet írt, köztük egy önéletrajzit, *Férj, özvegy és pap* címmel. Még nem ment nyugdíjba. „Úgy érzem magam, mintha tegnap szentelték volna” – nyilatkozta még 2013-ban. 100. születésnapján – amikor a szentmisét négy fiával koncelebrálta – így fohászodott: „Most pedig már várom, hogy az Úr magához hívjon!” Vaccarini atya jelenleg is szolgált, ő Olaszország legidősebb aktív papja.

Ford. Kőszeginé Rihmer Melinda

Forrás: [https:// aleteia.org](https://aleteia.org).2019/06/17

